

ЙОНДА ОТЪ ПЛАНИНАТА

Бавно се изкачвахъ по пжтеката, която криволичи, отначало край самата рѣка, и изведнѣжъ надъ боровата гора почва да се извива нагоре въ планината, а рѣката остава да лжкатуши долу въ дефилето.

Съмваше се следъ стжпкитѣ ми и, когато стигнахъ горе при извора, звездитѣ бѣха угаснали и небето — избледнѣло. Лекъ утринникъ духаше отъ горитѣ на върха Яворецъ, който се бѣше пробудилъ и бдѣше надъ всичко около себе си. Денътъ почваше. Слънцето надникна, пламнало измежду два върха насреща, и после цѣло се подаде. Росата блѣстѣше по листата. Въздухътъ бѣше свежъ и влаженъ отъ нощта, която изцеди низкитѣ леки облачета. Птицитѣ цвѣрчеха радостно и пѣха възторжено за новия день. Хората тръгнаха по пжтеkitѣ. Стадата запъплиха. Бравата на дърваря отекваше въ гората. Утрото въ планината, като момче яхнало неоседланъ жребецъ, запрепускаше лудо, коситѣ му се развѣваха, то махаше ржце и викаше:

— Ето ме! Ето ме! Ида!

А вечерта като бабичка плачеше за вчерашния день, долу въ синкавата мъгла, край боровата гора. Тя има дървена свирка и тихо си свири. Минавалъ съмъ край нея и съмъ я слушалъ да свири тжжно и да плаче за деня, който си е отишелъ.